

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021951328/facsimile.pdf> (tilgået 19. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

talenter, der ikke formåede halvt så meget som denne unge pige. Sagen var imidlertid afgjort; han påstod, at de øvrige direktører på ingen måde ville gå ind på noget engagement for min protégée. Jeg forsøgte endnu et og andet skridt, men forgæves. Jeg blev virkelig en kort tid uvenner med Collin for denne hårdhed mod den unge pige, der ikke fordrede andet end endnu én sæson at måtte forsøge sig. Hvor stor var da ikke min forundring, da jeg siden erfarede, at hendes slægtninge og venner havde indbildt hende, at det var mig, der havde udvirket hendes afsked, og jeg mærkede, at hun fæstede lid hertil. Det har noget smerteligt, selv om man er uskyldig, at blive miskendt og beskyldt for en underfundig adfærd, når man er sig det modsatte bevidst. Og hvorfor skulle jeg have spillet denne komedie mod dette unge barn? Naturligvis af misundelse, af frygt for at få en rivalinde i hende. Ja, menneskene er uberegnelige; undertiden tiltro de en stort hovmod, undertiden en beskedenhed, der ville være latterlig; en sådan beskedenhed ville det dog have været, om jeg på det standpunkt, hvori jeg stod ved teatret, ville have frygtet denne lille pige ved min side. Jeg kan kun forsikre, at så beskeden var jeg ikke.

Michael Wiehe spillede første gang Romeo med denne unge debutantinde. Jeg havde på prøverne glædet mig over hans skønhed, interessante fremstilling, og han hørte med glæde min ros, om jeg end hist og her ønskede mere ild, stærkere lidenskab, mere sydlig glød, lidenskaben fremstillet med mere dæmonisk styrke, hvilket jeg også uforbeholdent udtalte for ham. Han lyttede hertil uden al ømfindtlighed og lovede at gøre sig umage herfor. Hos publikum gjorde hans Romeo stor virkning. Alle var henrevne af den skønne, ungdommelige, ridderlige skikkelse. Når jeg da alligevel klagede for ham, at han måtte kunne give billedet af den unge lidenskabelige elsker et fyldigere, et livligere præg, da svarede han stedse: »Ja, hvis De spillede Julie, da ville Deres spil løfte og bære mig; nu trykkes jeg, men stod De ved min side, det ville hjælpe mig overordentligt.«

Da rollen nu ved sæsonens slutning var ubesat, sagde Wiehe ofte til mig: »De kan dog ikke nænne, at jeg aldrig mere skal spille en rolle, jeg har anvendt så meget arbejde på!« Fra forskellige sider i publikum lød den samme opfordring til mig. Teaterdirektionen bad mig indstændigt om det samme, og jeg selv havde